

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové a soudce Josefa Straky a soudkyně Martiny Kotouček Mikoláškové a ve věci

žalobkyně: **H. H.**
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Vlčkem
sídlem Elišky Krásnohorské 123/10, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 23. 2. 2024, č. j. 028072/2024/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně chovala 34 psů, kteří byli z důvodu jejich ochrany proti týrání umístěni do předběžné náhradní péče podle § 28c odst. 1 zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon na ochranu zvířat proti týrání“).

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

2. Krajská veterinární správa Státní veterinární správy pro Středočeský kraj (dále jen „KVS“) provedla ve dnech 25. 7. 2023, 22. 8. 2023 a 11. 10. 2023 u žalobkyně kontrolu podmínek chovu psů. Zjistila, že ke dni 22. 8. 2023 žalobkyně chovala celkem 38 psů. Při kontrole konané dne 11. 10. 2023 se na místě nacházelo pouze 34 psů – dvě štěňata žalobkyně v mezidobí prodala a dva psi uhynuli. Všichni psi byli očištěni a v dobrém výživném stavu. Uhynulou fenu Milku (nar. 1. 3. 2023) vyhodila žalobkyně do komunálního odpadu, čímž dle KVS porušila § 40 odst. 1 písm. a) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „veterinární zákon“). Fena Blondie (nar. 3. 3. 2023) uhynula v důsledku zranění, které jí způsobili ostatní psi ve smečce. Fena Ewa (nar. 21. 8. 2022) byla pokousána v oblasti lopatky, rána již byla v době kontroly zahojena. KVS dále zjistila, že žalobkyně chovala psy ve smečce, ve které docházelo k hierarchickým bojům a k projevům sexuálního chování. Tento nevhodný způsob chovu neumožňoval neustálou kontrolu psů. KVS proto dospěla k závěru, že žalobkyně své psy týrala, neboť u nich bezdůvodně vyvolávala nepřiměřené působení stresových vlivů a chovala je a rozmnožovala v nevhodných podmínkách [§ 4 odst. 1 písm. k) a l) zákona na ochranu zvířat proti týrání]. Při kontrolách provedla KVS fotodokumentaci chovného místa a průběh kontroly zaznamenala do protokolů.
3. Městský úřad Příbram (dále jen „orgán ochrany zvířat“) na základě zjištění KVS rozhodnutím ze dne 1. 11. 2023, č. j. MeUPB112523/2023/OŽP/Krat (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), nařídil umístění psů do náhradní péče. Orgán ochrany zvířat zejména upozornil, že se psi ve smečce vzájemně napadali a skákali jeden přes druhého. V takových stresových podmínkách neměli zejména slabší jedinci možnost odpočinku. Dva psi dokonce v důsledku vzájemného napadání uhynuli. Na přilehlé zahradě se rovněž nacházelo nadměrné množství exkrementů a nebezpečných předmětů (např. plechovek), o které se mohli psi poranit. Orgán ochrany zvířat dále upozornil, že se žalobkyně již v minulosti dopustila přestupků na úseku týrání zvířat, která chovala v nevhodných podmínkách v pražském bytě. Po odstěhování do pronajatého rodinného domu pak žalobkyně chov ještě rozšířila, aniž by psům zajistila vhodné podmínky.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž zejména namítala nepřiměřenost předběžné náhradní péče, neboť dle jejího názoru šlo odebrat pouze „zlé“ psy. Žalobkyně nepopírala úhyn dvou psů. Považovala to však pouze za ojedinělý exces. I pro ni osobně znamenal úhyn psů významnou újmu. Ostatním psům byla zajišťována řádná výživa a veterinární péče. Psi měli dostatečný výběh a žalobkyně s nimi chodila na procházky. Na podporu svých tvrzení žalobkyně předložila k odvolání několik fotografií a faktury za krmivo pro psy.
5. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 2. 2024, č. j. 028072/2024/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“), odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se zcela ztotožnil se závěry orgánu ochrany zvířat, resp. KVS, s tím, že umístění psů do předběžné náhradní péče nepokládá za nepřiměřené opatření.

II. Obsah podání účastníků

6. Žalobkyně v žalobě namítá, že správní orgány zcela nepřiměřeně zasáhly do jejích práv, čímž jí způsobilý vážnou újmu. Správní orgány nezohlednily citovou vazbu žalobkyně k jejím psům, s nimiž trávila veškerý svůj volný čas a kteří se stali nepostradatelnou součástí jejího života. Odebrání psů a jejich umístění do předběžné náhradní péče představuje toliko krajní prostředek, jehož užití musí předcházet užití mírnějších nástrojů. V daném případě mohly

správní orgány ze smečky odebrat pouze potenciálně nebezpečné zlé psy. Krátká 80minutová kontrola KVS navíc neprokazuje negativní následky chovu psů ve smečce. Zvířecí pudy a instinkty jsou přirozeným jevem, který se vyskytuje u psů chovaných jak samostatně, tak ve smečce. Kromě toho nelze vyloučit rozrušení psů způsobené přítomností neznámých osob.

7. Žalobkyně rovněž namítá, že se o psy vždy řádně starala, zajišťovala jim dostatek kvalitního krmiva a řádnou veterinární péči. V souvislosti s úhynem poraněného psa nelze přehlédnout, že žalobkyně usilovala o jeho záchranu a celou noc s ním čekala v Příbrami na parkovišti před veterinární klinikou, která otevírá až ráno. Podle žalobkyně je navíc zcela irrelevantní zmínka správních orgánů o dřívějším spáchání přestupků na úseku na úseku týrání zvířat.
8. Žalobkyně dále k žalobě přiložila obsáhlé vyjádření (označené jako *moje slova k žalobě*), v němž popisuje svou citovou vazbu k odebraným psům a těžkosti, jimž čelí v osobním životě.
9. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě setrval na závěru, že žalobkyně psy týrala, neboť jim nezajistila vhodné chovné podmínky. Psi proto museli být umístěni do náhradní předběžné péče.
10. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou. V ní opakovaně zdůrazňuje, že správní orgány dostatečně nezohlednily veškeré okolnosti případu, a to zejména „výjimečné a nestandardní citové pouto žalobkyně k chovaným psům“. Odebrání psů způsobilo žalobkyni psychické útrapy. Ani nakládání s uhynulým psem, kterého žalobkyně vyhodila do komunálního odpadu, navíc s napadeným rozhodnutím přímo nesouvisí.

III. Průběh jednání a posouzení věci soudem

11. Soud předesílá, že rozhodnutí o umístění týraného zvířete do předběžné náhradní péče podle § 28c odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání není rozhodnutím předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), a proto podléhá soudnímu přezkumu (srov. rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 5. 2023, č. j. 63 A 4/2023-48, č. 4504/2023 Sb. NSS, odst. 35–42).
12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
13. Při jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Soud při jednání neprováděl žádné dokazování, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možné zjistit z obsahu správního spisu.
14. Žaloba není důvodná.
15. Orgán ochrany zvířat je oprávněn podle § 28c odst. 1 věty první zákona na ochranu zvířat proti týrání „nařídít předběžnou náhradní péči o týrané zvíře, jestliže lze ve správním řízení očekávat uložení propadnutí týraného zvířete, rozhodnutí o jeho zabránění nebo rozhodnutí o umístění týraného zvířete do náhradní péče.“

16. Smyslem a účelem předběžné náhradní péče podle citovaného ustanovení je okamžitá a zatímní ochrana týraného zvířete. Rozhodnutí o předběžné náhradní péči je vykonatelné ihned po vyhlášení a odvolání proti němu nemá odkladný účinek (§ 28c odst. 1 věta třetí a čtvrtá zákona na ochranu zvířat proti týrání). Základním předpokladem pro vydání rozhodnutí o předběžné náhradní péči je skutečnost, že lze ve správním řízení očekávat:

- i. uložení propadnutí týraného zvířete,
- ii. rozhodnutí o jeho zabrání, nebo
- iii. rozhodnutí o umístění týraného zvířete do náhradní péče.

Případy, kdy se vydávají taková rozhodnutí, blíže upravuje zákon na ochranu zvířat proti týrání (viz zejména § 27 odst. 13, § 27b odst. 2 a 3, § 27c, § 27d, § 28a a § 28b). Zejména se jedná o případy, kdy chovatel zvíře *týrá* ve smyslu § 4 téhož zákona. Není-li však takové rozhodnutí následně vydáno, orgán ochrany zvířat rozhodne na žádost chovatele o vydání zvířete z předběžné náhradní péče. Před skončením řízení o uložení propadnutí týraného zvířete, o jeho zabrání, nebo o jeho umístění do náhradní péče však orgán ochrany zvířat nesmí chovateli zvíře z předběžné náhradní péče vydat (§ 28c odst. 2 téhož zákona).

17. Týráním zvířete se podle § 4 odst. 1 písm. k) zákona na ochranu zvířat proti týrání rozumí vyvolávání bezdůvodně nepřiměřeného „*působení stresových vlivů biologické, fyzikální nebo chemické povahy*“. Podle písm. l) téhož ustanovení se za týrání považuje chov, zejména rozmnožování zvířat „*v nevhodných podmínkách nebo tak, aby si sama nebo vzájemně způsobovala utrpení*“. Z uvedeného vyplývá, že týráním není jen samotné vystavení zvířete utrpení, ale též jeho vystavení podmínkám, v nichž riziko utrpení reálně hrozí, aniž by se toto riziko nutně muselo v daném konkrétním případě materializovat [srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2018, č. j. 48 A 150/2017-68, odst. 58, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 12. 2020, č. j. 10 As 306/2018-68, odst. 30].

18. V daném případě podala KVS na základě zjištění učiněných při kontrolách orgánu ochrany zvířat podnět k projednání přestupku žalobkyně, ke kterému přiložila své odborné vyjádření, které je pro přestupkové řízení závazné (§ 24a odst. 3 věty první zákona na ochranu zvířat proti týrání, viz podnět ze dne 28. 2. 2024, č. j. SVS/2023/131524-S). Správní orgány poté shledaly, že žalobkyně chované psy týrala ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) a l) zákona na ochranu zvířat proti týrání, a proto nařídily umístění těchto psů do předběžné náhradní péče.

19. Soud má – shodně jako správní orgány – na základě zjištění KVS za prokázané, že žalobkyně chovala své psy v nevhodných podmínkách a vyvolávala u nich bezdůvodně nepřiměřené působení stresových vlivů. Bylo proto možno důvodně očekávat, že žalobkyni bude v rámci přestupkového řízení uloženo propadnutí těchto zvířat, příp. že bude rozhodnuto o jejich zabrání či umístění do náhradní péče. Základní podmínka pro umístění týraných psů do *předběžné* náhradní péči ve smyslu § 28c odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání tak byla splněna.

20. Skutkové závěry KVS spočívaly jednak na očitém svědectví tří veterinárních inspektorů, které bylo zaznamenáno v protokolech o kontrolách, při nichž bylo pořízeno několik fotografií. KVS dále vycházela ze zpráv veterinárních lékařů ošetřujících fenu Blondie a výňatků ze zpráv žalobkyně adresovaných Úřadu práce České republiky. Z těchto podkladů, které jsou součástí správního spisu, vyplývá, že žalobkyně chovala na své zahradě ke dni 11. 10. 2023 celkem 34 psů. Psi měli volný přístup do vnitřních prostor domu. Vlastní

boudy či kotce, které by jim umožňovaly úkryt před smečkou a odpočinek, nicméně psi neměli. Na zahradě před domem s chovanými psy se při poslední kontrole nacházely nebezpečné předměty (zejména plechovky, viz fotodokumentaci), ačkoliv při předchozí kontrole byla žalobkyně k úklidu chovných prostor vyzvána. Jak přitom správně upozornila KVS v podnětu ze dne 28. 2. 2024, o otevřené plechovky s ostrými hranami se mohli psi poranit, malí psi dokonce mohli v plechovce uvíznout hlavou nebo jinou částí těla. Patologické chování smečky, která byla tvořena psy různých plemen a velikostí, pak bylo jednoznačně prokázáno pokousáním fen Ewy a Blondie, která v důsledku poranění dokonce uhynula. Dále došlo k úhynu feny Milky, která měla dle tvrzení žalobkyně nemocné srdce, což se vzhledem k tomu, že ji žalobkyně vyhodila do komunálního odpadu, nepodařilo veterinárním inspektorům ověřit. Příložené výňatky zpráv žalobkyně nasvědčují tomu, že i fena Milka uhynula v důsledku chovu ve smečce (cit.: „*před půlnocí jsem tu našla na zahradě ležet jednu fenku potrhanou od smečky. Předtím jsem našla jednu malou již mrtvou. [...] našla jsem opět jednu fenku s kousnou ranou a od krve.*“). KVS dále v protokolu popsala, že při kontrole docházelo ve smečce k hierarchickým bojům, vzájemnému napadání psů a projevům sexuálního chování. Je tak patrné, že žalobkyně nezajistila pro chov psů vhodné podmínky, které by zamezily jejich týrání ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) a l) zákona na ochranu zvířat proti týrání.

21. Dle soudu nemůže uvedené závěry zvrátit zcela obecná námitka žalobkyně, že kontrola provedená KVS byla příliš krátká, přičemž rozrušení psů mohlo být způsobené přítomností neznámých osob. Zjištění učiněná během 80minutové kontroly konané dne 11. 10. 2023 od 9:10 do 10:30 hodin ve spojení s předchozím zjištěním o úhynu a poranění fen soud pokládá za zcela dostatečná a za natolik závažná, že patologické chování smečky nelze svádět na přítomnost třetích osob, na které nebyli psi zvyklí.
22. Soud neshledal důvodnou ani stěžejní žalobní námitku, podle které představuje umístění psů do předběžné náhradní péče nepřiměřené opatření. Pakliže správní orgány zjistily, že *všichni* psi jsou v chovném prostředí žalobkyně týráni – tedy vystaveni reálnému riziku utrpení –, byly povinny zajistit jejich bezprostřední a účelnou ochranu právě prostřednictvím institutu předběžné náhradní péče. Žalobkyně v průběhu správního řízení ani v žalobě nespecifikovala, které „zlé“ psy měly správní orgány odebrat, aby byly zajištěny vhodné podmínky pro chov. Její tvrzení tak zůstalo pouze v rovině ničím nepodložených spekulací. Nutno navíc připomenout, že kromě patologického chování smečky jako celku spočívalo pochybení žalobkyně mj. v tom, že nezajistila bezpečné chovné prostředí. Odebrání pouze některých psů by tak nemohlo zajistit vhodné chovné podmínky pro všechny psy žalobkyně.
23. Argumentovala-li žalobkyně tím, že si ke svým psům vytvořila pevné citové pouto, které velmi obsáhle rozvedla ve svém vyjádření k žalobě (konkrétně v podání *moje slovo k žalobě*), soud vzal tuto argumentaci v potaz, nicméně musí konstatovat, že se jedná o okolnost pro rozhodnutí o předběžné náhradní péči zcela nepodstatnou. Týráním se ve smyslu § 4 zákona na ochranu zvířat proti týrání rozumí různé formy objektivně špatného či potenciálně nebezpečného zacházení se zvířaty, které není závislé na subjektivní (vnitřní) vztahu chovatele k nim. Zjednodušeně řečeno, i chovatel, který má svá zvířata rád, se může dopustit jejich týrání, pokud nezajistí objektivně vhodné podmínky pro jejich chov. Tím se týrání ve smyslu zákona na ochranu zvířat proti týrání odliší od trestného činu týrání zvířat podle § 302 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, k jehož spáchání se ze strany pachatele vyžaduje úmysl, který se musí vztahovat i na konkrétní způsob týrání

(tj. surovým nebo trýznivým způsobem). V této souvislosti soud připomíná, že do předběžné náhradní péče lze umístit též zvířata chovatele, který není za jejich týrání dokonce ani přestupkově odpovědný (srov. § 27c odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání).

24. Soud nepopírá, že žalobkyně své psy řádně vyživovala. Uvedenou skutečnost ostatně nerozporovaly ani správní orgány. Podstata týrání psů nicméně v daném případě nespočívala v nedůvodném omezování jejich výživy [srov. § 4 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání], nýbrž ve vyvolávání stresových vlivů a jejich nevhodném chovu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. k) a l) téhož zákona. Ze stejného důvodu je pro posuzovanou věc též nerozhodné, zda žalobkyně některým psům v minulosti dokázala zajistit řádnou veterinární péči. S ohledem na uvedené soud nepovažoval za nutné doplňovat dokazování žalobkyní předkládanými fakturami za krmivo či fotografiemi zachycujícími zakoupené pamlsky a krmivo, neboť otázka výživy psů není v této věci předmětem sporu. Podobně je tomu i v případě fotografií majících prokazovat soužití se psy, jež jsou navíc součástí správního spisu.
25. Pokud jde o námitku žalobkyně, že poznatek o dřívějším spáchání přestupků na úseku týrání zvířat není pro danou věc podstatný, soud upozorňuje, že tuto okolnost správní orgány zmínily pouze pro dokreslení toho, že se ze strany žalobkyně nejedná o ojedinělý exces (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2024, č. j. 7 As 241/2023-30, odst. 22). K umístění týraných psů do předběžné náhradní péče by nicméně musely správní orgány přistoupit na základě zjištěných nedostatečných podmínek pro chov i v případě, že by se žalobkyně v minulosti žádného přestupku na úseku týrání zvířat nedopustila. Nosným důvodem pro nařízení předběžné náhradní péče pak nebyla ani skutečnost, že žalobkyně vyhodila uhynulou fenu Milku v rozporu s § 40 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona do komunálního odpadu. Z podnětu KVS ze dne 28. 2. 2024 ostatně vyplývá, že tento incident bude řešen v samostatném správní řízení podle veterinárního zákona.
26. Pro účely posouzení splnění zákonných podmínek pro rozhodnutí o umístění do náhradní péče není rozhodné, od jakých osob vzešel podnět, na jehož základě KVS začala provádět šetření u žalobkyně. Z tohoto důvodu soud neprovedl důkaz svědeckým výsledkem blíže neurčené paní Denisy zmiňované v žalobkynině podání *moje slovo k žalobě* (str. 3). Pro zjevnou nesouvislost s projednávanou věcí rovněž neprovedl ani důkaz místním šetřením v žalobkynině stávající domácnosti, jež bylo navrhováno rovněž v rámci podání *moje slovo k žalobě* (str. 14 a 24).

IV. Závěr a náklady řízení

27. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
28. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách.

Praha 4. října 2024

Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu